

А то приближи, поклонѣ се тамъ леко  
 На тритѣ царе и понесе се пакъ,  
 Кат' орелъ вихрокрилъ, полетѣ на далеко,  
 Все на югъ, за да кацне на Охридский брѣгъ.

И дълго следѣха съ очи възхитени  
 На родното знаме полета свещенъ,  
 И дълго йощъ гледаха тамъ насълзени  
 Симеонъ, Самуилъ и великий Асенъ.

Декември, 1915 г.

## РАДОСТЪТА НА СЪНКИТЪ

Полковникъ Янковъ

Въ пламъци издѣхнахъ ази  
 Въ борба за твойта свобода;  
 Но днесъ тиранъ те старъ не гази,  
 Отъ новий нѣма ни следа.

О, Македонио, край свещени,  
 Възкрѣснахъ съ тебе този пѣтъ,  
 И въ твойта радостъ, възхищение  
 Забравихъ лютата си смъртъ!

Борисъ Сарафовъ

О, Македонио, майко свята,  
 За тебъ борихъ се и живѣхъ;  
 Отъ смъртъ не плашихъ се въ борбата,  
 Но азъ отъ свои я приехъ.

Отидохъ жертва азъ безплодна  
 На братска злоба, но простихъ,  
 Че днеска виждамъ те свободна —  
 О, майко красна, що любихъ!